

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškovské a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **A. H.**, zastoupena Mgr. Petrem Faltusem, advokátem se sídlem Doudlebská 1046/8, Praha 4, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kongresová 2, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 12. 2012, série NA/2007, č. A 1494093, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2013, čj. 2 A 10/2013 – 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti

O d ů v o d n ě n í :

I.

Skutkový stav a řízení před městským soudem

[1] Žalobkyně napadla včas podanou žalobou rozhodnutí žalovaného o uložení blokové pokuty ze dne 25. 12. 2012; rozhodnutím Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 22. 3. 2013, čj. KRPA-69166-11/ČJ-2013-0000PZ v přezkumném řízení zrušilo rozhodnutí o uložení blokové pokuty pro jeho vydání v rozporu s právními předpisy a věc vrátilo zpět správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Žalobkyně proto podáním ze dne 23. 5. 2013 vzala

žalobu výslovně zpět a uvedla, že tak činí pro pozdější chování žalovaného, trvala však na přiznání nákladů řízení, které jí vznikly.

[2] Městský soud tedy řízení o žalobě zastavil podle § 47 písm. a) s. ř. s. a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni k rukám Mgr. Faltuse, advokáta na nákladech řízení částku ve výši 17.456 Kč do 30ti dnů od právní moci usnesení. V odůvodnění podrobně uvedl, z jakých úkonů a v jaké výši se určená částka k úhradě skládá.

II.

Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně k ní

[3] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti usnesení městského soudu včasnou kasační stížnost.

[4] Stěžovatel nejprve popsal průběh správního i soudního řízení a poté uvedl jediný kasační bod; namítá, že soud nesprávně posoudil procesní náležitosti žaloby a že soudem označený žalovaný nemá pasivní legitimaci. Zdůraznil, že žalobkyni byla uložena bloková pokuta za přešůpek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Policie v tomto řízení vystupuje jako správní orgán. Policii dle § 6 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky tvoří útvary: Policejní prezidium České republiky, útvary policie s celostátní působností, krajská ředitelství policie a útvary zřízené v rámci krajského ředitelství. Zákonem je tak založen třístupňový systém; I. stupněm je Obvodní ředitelství policie Praha II, jako útvar zřízený v rámci krajského ředitelství, II. stupněm je Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy a III. stupněm je Policejní prezidium České republiky. Pokud tedy není žalovaný bezpečnostním sborem dle § 83 s. ř. s. (ale správním orgánem), jedná se o účastníka řízení dle § 69 s. ř. s. a žalovaným tedy měl být správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Pokutový blok v posledním stupni vydalo Obvodní ředitelství policie Praha II, se sídlem Sokolská 36 - 38, Praha 2. V tomto ohledu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 6 Aps 3/2011 - 63. Stěžovatel dále připomněl, že žalobkyně před podáním žaloby nevyčerpala řádně opravné prostředky, neboť žalobu k soudu podala již 15. února 2013, avšak podnět k přezkoumání řízení až dne 18. února 2013 u správního orgánu II. stupně – tedy u Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy; v této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 98/2004. Povinností platit náhradu nákladů řízení o žalobě tak soud nesprávně zavázal Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, ač není pasivně legitimován. Závěrem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a žalobu jako nedůvodnou odmítl.

[5] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti její důvody odmítl jako nesprávné. Zdůraznil, že závěry žalovaného jsou v rozporu s rozhodovací praxí správních soudů, které při přezkoumávání žalob proti uložení blokové pokuty Policií ČR jednají vždy s příslušnými krajskými ředitelstvími policie. Žalobce je přesvědčen, že podle § 8 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. je Krajské ředitelství policie organizační složkou státu a účetní jednotkou, jejíž příjmy a výdaje jsou součástí rozpočtové kapitoly ministerstva a útvary policie zřízené v rámci jeho působnosti jsou vnitřními organizačními jednotkami krajského ředitelství; žalovaný je, dle přesvědčení žalobkyně pasivně legitimován.

III.

Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[8] Nejvyšší správní soud se tedy zabýval jedinou kasační námitkou, jíž je soudem nesprávné určení pasivní žalobní legitimace žalovaného. Podle obsahu této stížnostní námítky je zřejmé, že stěžovatel uplatňuje stížnostní námitku podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy zmatečnost řízení před soudem. Uplatnění této námítky nebrání skutečnost, že ji stěžovatel nepodřadil pod kasační důvody uvedené v zákoně. To vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS). Zmatečnost řízení pak je i vadou, k níž musí Nejvyšší správní soud přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

[9] Podle § 69 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V souzené věci je napadeno rozhodnutí správního orgánu, jímž je rozhodnutí o uložení blokové pokuty v blokovém řízení. Protože je v takovém případě vyloučeno užití řádného opravného prostředku (§ 84 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), neměla žalobkyně vlastně ani zákonnou možnost řádný opravný prostředek čerpat (jak poukazuje žalovaný). Soud musí tedy posoudit, kdo v takovém případě (který správní orgán) je v dané věci oprávněn k vydání rozhodnutí o blokové pokutě (pokutový blok).

[10] V dané věci správní orgány postupovaly podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), podle jehož § 1 je tímto zákonem mj. upravena působnost a pravomoc orgánů státní správy a Policie České republiky (dále jen „policie“) ve věcech provozu na pozemních komunikacích. Podle § 124 odst. 1 cit. zákona státní správu ve věcech provozu na pozemních komunikacích vykonává ministerstvo, které je ústředním orgánem státní správy ve věcech provozu na pozemních komunikacích, krajský úřad, obecní úřad obce s rozšířenou působností, Ministerstvo vnitra a policie. Podle odst. 9 písm. d) téhož ustanovení pak policie vykonává dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že projednává v blokovém řízení přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního právního předpisu (zákon o přestupcích).

[11] Z uvedeného je zřejmé, že policie měla pravomoc i působnost k tomu, aby projednala v blokovém řízení daný přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na veřejných komunikacích. Otázkou zůstává, která organizační jednotka policie takové řízení provádí. Městský soud označil žalovaného jako Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy; stěžovatel však namítá, že je jím Obvodní ředitelství policie Praha II a to také pokutový blok vydalo.

[12] Řízení a organizaci policie upravuje Hlava II. zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky; podle § 6 tohoto zákona policii tvoří útvary, jimiž jsou a) Policejní prezidium České republiky v čele s policejním prezidentem, b) útvary policie s celostátní působností, c) krajská ředitelství policie, d) útvary zřízené v rámci krajského ředitelství. Podle § 8 odst. 1 cit. zákona pak je krajské ředitelství organizační složkou státu a účetní jednotkou, jehož příjmy a výdaje jsou součástí rozpočtové kapitoly ministerstva. V čele krajského ředitelství je krajský ředitel, který je také vedoucím organizační složky státu. Útvary policie zřízené v rámci jeho působnosti jsou vnitřními organizačními jednotkami krajského ředitelství. V příloze k tomuto zákonu pak je uvedeno všech 14 zřízených krajských ředitelství s uvedením názvu a sídla.

[13] Z uvedeného tedy plyne, že správním orgánem je krajské ředitelství policie, neboť každý další útvar, jež je jím zřízen, je „pouhou“ vnitřní organizační jednotkou. Je jisté, že v rámci vnitřního uspořádání mohou útvary policie zřízené v rámci působnosti krajského ředitelství vykonávat činnosti, určené právě jejími interními předpisy, avšak „navenek“ policie jedná svým organizačním útvarem, jímž v tomto případě (jak je i upřesněno v příloze k zákonu) je Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy se sídlem v Praze. Označil-li žalobce v žalobě jako žalovaného právě Krajské ředitelství a rovněž označil-li je městský soud jako: Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy - pak nepochybil. Ostatně ani sám žalovaný toto označení nijak nezpochybňoval v řízení o žalobě před městským soudem a na výzvy soudu reagoval, aniž by podobnou výtku vznesl již v tomto řízení. Kasační námitka je nedůvodná.

[14] Ostatně uložil-li i soud výrokem usnesení žalovanému uhradit žalobkyni náklady řízení (což však žalovaný neučinil předmětem kasační výtky), pak tuto úhradu provede právě žalovaný, neboť on je účetní jednotkou.

IV.

Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitku stěžovatele nedůvodnou. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, žalobkyni, které by jinak, jakožto úspěšnému účastníku řízení, právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu